

הלכה למעשה

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך חירשפלד שליט"א
ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד חייטס

tasty which adds honor to the beracha of Hamotzie. Therefore, our tasty bread doesn't need dipping in salt. However, the RM'A adds that one should always bring salt to his table to make it like a *mizbeach*, and salt on a table accomplishes certain mystical protective powers. The **Mishna Berura** (3) writes that one should not just have salt there, but should actually dip the first bite of bread into salt and even mentions the custom of the *Mekubalim* to dip that first piece 3 times in salt before eating.

In order to minimize the time-break (הפסק) between washing and the beracha, and the beracha and eating, the salt should be on the table before washing, and sprinkled out when necessary before saying the beracha (4). If, however, this was not done and one realized it after the beracha, he is allowed to get it or even ask for salt since this is a need for what he is doing (5). **Salt on Table.** Since the *Poskim* (6) say there is an independent idea of having salt on the table apart from the dipping, it would seem to this writer that if one eats a proper meal without bread, which is common now, one should still have salt on his table.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Laws of the Three Weeks and Nine Days (2)

We mentioned last week that when there was a *Bais HaMikdash* the *mizbeach* served as an atonement. After the *Churban*, the table of every person is his atonement. This is by having poor people eating around his table. The RM'A (1) also brings a *Medrash* which says that when people are sitting at the table waiting for the others to finish washing their hands and they are without any *mitzvos*, the *Satan* is מקטרג on them and the ברית - the treaty that was made with the salt that it will be used for קרבנות in the *Bais HaMikdash* shields and protects them. **Salt.** The *Poskim* stress that there are two independent *halachos* regarding placing salt on one's table at a meal. 1) We should dip our bread into salt. 2) We should have salt on the table till the meal and *bentching* are over. Both of these *halachos* are connected to the concept that our "eating" table is likened to the *mizbeach* on which salted *korbonos* were brought (2). **Dipping.** The *Shulchan Aruch* rules that the main reason for dipping bread into salt is to make the first piece eaten especially

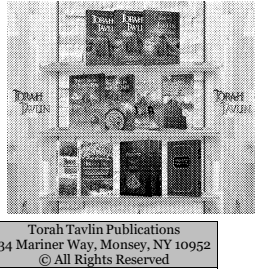
בין הרגלים - תבלין מדרג היומוי - בבא בתרא כת.

"שמעתי מהרמב"ם שליט"א" says ר' יוחנן - "בנין לזקקה שהיא ג' שנים משר המועד" that we learn the *din* of *chazaka* from שור המועד: once it gores 3 times it leaves it's *chazaka* and becomes a זקקה. The גמ' says, in the summer when we stop saying שורע, if within the first 30 days one is in doubt if he accidentally continued saying גשם, we assume he said what he is used to saying, which is גשם. Therefore, he must repeat שמונה עשרה. After 30 days, if he is unsure of what he said, he may rely that he has said the *Tefillah* properly because now after 30 days, he is used to not saying גשם. The *RM'A* adds, that according to our *minhag* (אשכנז), that we don't say מוריד הטל in the summer, the same זקקה holds true in the winter. For the first 30 days after שמיני עצרת if one is in doubt, he should assume he *davened* as he has been used to, which is to say nothing. He therefore would have to repeat שמיני עצרת. The *Gemara* brings that the *טור* (ס' קיד) brings that the *מריטנבורג* would not wait for 30 days to elapse to create a זקקה, but 90 times in a row (3 *tefilos* a day X 30 days = 90) all on שמיני עצרת. This way he had his זקקה right away. His proof that this works is from שור המועד. שור המועד גורג 90 times in a row (3 *tefilos* a day X 30 days = 90) all on שמיני עצרת. This way he had his זקקה right away. The *Gemara* brings מאיר ר' that says: קרב לא כ"ש". שור המועד גורג 3 times in one day he is a זקקה. So too by us, says ר' יצחק גינורוויי חייב, קרב לא כ"ש". שור המועד גורג 90 times over 30 days establishes a זקקה, then 90 times all in one day should establish a זקקה. By a שור we are trying to establish a זקקה (טור) argues on the מריטנבורג and says this is not a good comparison to שור. If 3 going's spread out create a *chazaka*, then we can say that 3 in one day will certainly create a *chazaka*. But by *Tefillah*, we are trying to establish a "הרגל לשוני" (a habit) and for that this ק"ו will not work. The *סקינפולר* explains that the מחלוקת between the מריטנבורג and מריטנבורג lies in the fundamental understanding of פעמים ג' by שור המועד. Is the יסוד, that after we see an ox gore for 3 times, that's a proof and a סימן that his nature was always גורג, and now we just know for sure? Or, does the going of 3 times, now turn his nature (טבע) into a Gorer? But he wasn't necessarily one before that. The מריטנבורג learns that the 3 times "creates" his nature, so this formula will apply to creating a "הרגל לשוני" as well. שור המועד גורג 3 times is only a proof to what the ox was before, but doesn't create a nature, therefore this has no relevance to גשם, where we are trying to create a habit. The *אבודרהם* explains that מריטנבורג (ב"ב) explains that מריטנבורג means it is since we can only start the 90 times from מריטנבורג, because when we say שור המועד, this can't help us make a *chazaka*, because when we say שור המועד we start from the beginning and from that point in the זקקה we haven't said it 90 times yet. The *בית יוסף* concludes, since the טור brings שור המועד that he held of מריטנבורג, we follow the suggestion of the מריטנבורג. מריטנבורג (2) א"ח קס"ה (3) משנה ברורה קס"ג (1) רמ"א א"ח קס"ה (4) א"ח קס"ה (5) שפי"ו (6) משנה ברורה קס"ג

R' Moshe Feinstein ז"ל (Darash Moshe) would say:
Why in last week's *parsha*, when the act of Pinchos is actually recorded, the *Torah* does not mention the name of the man who carried out the terrible sin, whereas in this week's *parsha* it does? Because had he been identified at the time when he did the sin, everyone would have heard about it and thought if a *Nasi* can sin, then why can't we? That is why it doesn't mention his name then. And here it does mention who he was, to show that even a *Nasi* no matter how *chashuv* and respected he is, cannot get away with something terrible like that."

A Wise Man would say: "Success is not final, failure is not fatal: it is the courage to continue that truly counts."
To place an ad or to dedicate in your city for a simcha, yahrzeit or any reason, please send an email to: Torahtavlin@yahoo.com
DON'T Miss The Point! -In Shuls...
... Build THAT Connection W/HIM Through MATCHING Actions!
104.074 already signed Sign Post!
855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomayim.org
מוקדש לזכות רפואת שלימה בעד החולים מאתר בן רייזל צ"ל ומאור בן חיי שרה צ"ל בתוך שאר חולי ישראל

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews · www.chickensforshabbos.com · The charity that simply helps families of Melamdim, Agunim and Grushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ווענו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Cities Edition פרק א' דאבות

שבת קודש פרשת פנחס - כ"א תמוז תשפ"ד Shabbos Parshas Pinchos - July 27, 2024

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY GO TO: WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

איכפת לך כלום מבקשים ממך אלא פיעוד (והוא אינו יודע שעבודתה בך) ולא עוד אלא שאינו מנחתך עד שתכפור בתורת משה רבך שנא' (דו"ט ט, ז) המה באו בעל פיעוד ויגודו לבשת ויהיו שקוצים באבהם. עכ"ל הגמ'.

מכל האמור רואים עד היכן עלול האדם להתדרדר ע"י תאות האכילה, שהרי מדובר כאן בדרך דעה, וככ"ז נמשלו בבעל פיעוד ובעריות ע"י תאות האכילה. ואף שאין לנו השגה במעשים ונתיבותיהם של דוד נעלה זה, מ"מ הרי התורה היא נצחית, וכל דבר שכתוב בה היא בכדי להודות על ענינים השייכים גם לדורות הבאים, כי לולא זאת לא הייתה התורה מספרת זה המעשה.

ועל כיוצא בזה אמרו בספר הוהדר פר' בהעלותך (דף קנב), וז"ל: רבי שמעון אומר, ווי להווא בר נש דאמר דהא אתא לאחוז איסורי עבלמא ומילי הדרינטי וכו'. ועוד האי מילה דאורייתא לבושא דאורייתא איהי. ומאן דחשיב דההוא לבושא איהי דאורייתא ממש ולא מילה אחרת תיפח רוחיה, ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. ובגין כך אמר דוד המלך עליו השלום (תהלים קיט, יח) 'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך', מה תתות האי לבושא דאורייתא וכו' עכ"ל. ובכרח שלאנשים כערכינו באה התורה כאן לעורר את האדם על ענין זה של תאות האכילה.

וגם בהחלק ההכרחי שהאדם אוכל לצורך חיותו, מוטל עליו להיות זהיר בה שהרי אדם קרוב הוא אצל עצמו, ואף אם מלכתחילה אינו מכוון לשם תאוה, מכל מקום יתכן שתוך כדי אכילתו ימשך לאכילה תורה, ועל כן עליו להשים לב טרם אכילתו שלא ימשך מחמתה אחר הרבוי שאין לו צורך בה. ואף אם מלכתחילה אינו מכוון לשם תאוה, יתכן שתוך כדי אכילתו ימשך לאכילה תורה, ועליו להשים לב טרם אכילתו שלא ימשך מחמתה אחר הרבוי שאין לו צורך.

לו את כתב הרבנות ולבקשו שיוראל לקבל עליו את המסרה הזאת. אבל הגאון השיב פני המלאכות ריקם ומיאן לקבל את ההתננות. כששבו השלוחים ריקם, החליטו לשלוח עוד הפעם נבדרים מאלה, ובפירוש התנו עם השלוחים, שאם גם עכשיו יסרב, אזי יאמרו לו כהאי לישנא: 'ידע נא רבינו, כי שלושם אלף יהודים יושבים ומחכים עליך'. וסוף דבר היה כי מכיון ששמעו הבית הלוי את הדברים הללו, ציוה למשרתו לתת לו את האדרת ולהכניס לנטיעה הבריסק, ובעתה ק"ו הדברים, אם הבית הלוי לא ישיב ריקם פני השלוחים אלף יהודי בריסק בשביל שישבו ויחכו לבואו, והסכים לנסוע אליהם, מכל שכן שהמלך המשיח לא ישיב ריקם בקשת כלל ישראל, אם רק באמת ובתמים יחכו לבואו!

ומי שבאמת מצפה לביאת המשיח יתחוק את עצמו לכוון בתפילת שמו"ע בכל הברכות שאנו מבקשים לביאת המשיח. ובפרט בברכת "את צמח דוד". וכתב הח"ח (מתנה ישראל): "צריך כל איש ישראל לצפות לישועה בכל יום כי ישועת ה' כורף עין, וכמו שאנו אומרים בתפלה "כי לישועתך קרינו כל היום", וכתבו הספרים שלא דוקא על הנאולה בלבד צריך לצפות, אלא על כל מין צרה שלא תבא צריך לצפות לישועת ה'. וכבר כתבו בשם האר"י שכל יום כשאומרים: "כי לישועתך קרינו כל היום", יכוין שמצפה לישועה על כל צרה שנמצא בו והוא מסוגל מאד להצלה, וה' יוכנו לדות ממקומים לישועתו תמיד ובכותו זה נזכה לתשועה האמיתית בב"א."

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רביעובין שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיר הקודש

כי צדירים הם לכם בנבליהם אשר נכלו לכם על דבר פיעוד וכו' (בה"ה) - חובת החריות מתאות אכילה

לשי"י: כי צדירים הם לכם וגו' על דבר פיעוד - שהפקידו בנוהיהם לזנות כדי להטעותכם אחר פיעוד. ענין זה ביארו חכמינו ז"ל בכמה מקומות, אך שכל המכשול הזה לא נעשה כי אם בערמה, וכפי שמובא בבעל הטורים (לעיל פ' יד) בשם המסורה שדרש על מאמד הכותב (תהילים ק, ה) הוכה כעשב ויבש לבי כי שכחתי מאכול לחמי - שעל ידי אכילת לחמי טעיני ונצמדתני לבעל פיעוד, כדאיתא במדרש (במד"ד כ, כג) שהושיבו להם פונדקאות שהיו מוכרין להם מיני נאכל ומשקה.

ובגמ' (סנהדרין קו) מבואר הענין יותר במארכה על דברי בלעם לבלק בפרשת בלק (כד, יד) הגני הולך לעמי לכה איצעך אשר יעשה העם הזה לעמך עמך לעם הזה וזה לשון הגמרא: מביעי ליה א"ד אבא בר כהנא כאדם שמקלל את עצמו ותולה קללתו באחרים אמר להם אלהיהם של אלו שונא וימה הוא והם מתאווים לכלי פשתן בוא ואשיאך עצה עשה להן קלעים והושיב בהן זונות וקינה מבחוץ וילדה מבפנים וימכרו להן כלי פשתן עשה להן קלעים מדר שלג עד בית השימות והושיב בהן זונות וקינה מבחוץ וילדה מבפנים ובשעה שישראל אוכלין ושותין שמחין ויוצאין לטייל בשוק אומרת לו הקינה אי אתה מבקש כלי פשתן וקינה אומרת לו בשהו וילדה אומרת לו בפחות שתיים ושלש פעמים ואח"כ אומרת לו הרי את כבן בית שב ברוד לעצמך וצדודי של יין עמוני מונח אצלך ועדיין לא נאסר (יין של עמוני ולא) יין של נכרים אמרה לו רצונך שתשתה כוס של יין כיון שתשתה בעד בו אמר לה השמיעי לי הוציאה ידאתה מתוך חיקך אמרה לו עבוד לזה אמר לה הלא יהודי אני אמרה לו ומה

עדותיך אתבונן

לפניו מאת הרב אברהם הנטא אבשמיץ שליט"א, בעל שידה אברהם

יפקד ה' אלוהי הרוחה לכל בשר ... (כו-טז) - בענין צפית לישועה
ימים אלו אנו מתאבלים על חורבן הבית, ואנו מתחזקים את נפשנו להיות מצפים ביאת המשיח, וזהו חובה על אחד ואחד, כמו שמבואר בגמ' בשבת (לא): "אמר רבא: בשעה שמכניסין אדם לדין, אומרים לו: נשאת ונתת באמונה. צפית לישועה וכו', ע"כ. הרי להדיא מבואר שיש חובה על כל יהודי למחכה לביאת המשיח, ועו"ש שואלין אותו בתחילת דינו. ומי שהוא מחכה לביאת המשיח, לא רק שהוא קיים הך חוב, עוד יש תועלת גדולה בזה, שהוא מקרב הגאולה ע"י זה שהוא מחכה לביאת המשיח, וכדאיתא בילקוט איכה (תתקצ"ז): "בשעת חורבן הבית אמר יצחק אבינו לפני הקב"ה, רבש"ע שמה אין חזרה לבנים, והשיב הקב"ה אל תאמר כך, יש דוד שהוא מצפה למלכות; מיד הם נגאלים, שנאמר: ויש תקוה לאדיריך. נאום ה' ושבו בנים לגבולם".

והיה מרגלא בפומי של ההפך חיים תמיד, כי משיח צדקנו יבוא פתאום, אם רק נחכה עליו, רגילים אנו לומר "כי מהכים אנתנו לך", וזאכה לו בכל יום שיבוא, אבל אנו אומרים לו רק בנינו ולבנו לא נתנו. והיה מספר ההפך חיים עוברת שקרא עם הבית הלוי, בעת שהחליטו אנשי בריסק להושיב את הגאון הזה על כסא הרבנות בעירם, הלכו מלאכות סגל (משלחת) לווארשא, מקום מושבו של הבית הלוי, למסוד

מעשה אבות ... סימן לבנים

למה נרדע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו ... (כז-ד)

NASA's space shuttle program began setting records with its first space launch on April 12, 1981 and continued to set high marks for achievement and endurance throughout its thirty years of missions. Starting with Columbia and continuing with Challenger, Discovery, Atlantis and Endeavour, the space shuttle missions carried astronauts and payload specialists into orbit repeatedly, launched, recovered and repaired satellites, conducted cutting-edge research and built the largest structure in space, the International Space Station. The final space shuttle mission, STS-135, ended on July 21, 2011 when Space Shuttle Atlantis rolled to a stop at its home port, NASA's Kennedy Space Center located on Merritt Island, Florida.

One of the earlier missions, named STS-51-L, was the twenty-fifth Space Shuttle flight and the tenth flight of the Space Shuttle Challenger. The crew was commanded by Dick Scobee and it included the pilot, and three mission specialists. There were also two Payload Specialists. One was assigned to conduct experiments and research for the Hughes Aircraft Company, and the second was Christa McAuliffe, who flew as part of the Teacher in Space Project.

The Teacher in Space Project (TISP) was a NASA program announced by President Ronald Reagan in 1984 designed to inspire students, honor teachers, and spur interest in mathematics, science, and space exploration. The project would carry teachers into space as Payload Specialists (non-astronaut civilians), who would return to their classrooms after their missions to share the experience with their students. The few teachers who were chosen for this exceptional honor considered it one of the greatest accomplishments of their careers. There was fierce competition amongst educators to be chosen for this special mission. After months of speculation and decision-making, the contest was narrowed down to a few finalists, one of whom was an Orthodox Jewish teacher in a Hebrew Day School. She had submitted her application and was a fine choice for the selection. In the end, though, she was not chosen as the Teacher in Space finalist as another teacher, Christa McAuliffe, was honored with a seat on the Challenger.

On January 28, 1986, the Space Shuttle Challenger exploded in mid-air 73 seconds into its flight, killing all seven crew members aboard. The spacecraft disintegrated 46,000 feet (14 km) above the Atlantic Ocean, off the coast of Cape Canaveral, Florida. It was the first fatal accident involving an American spacecraft while in flight. The crew was scheduled to deploy a communications satellite and study Halley's Comet while they were in orbit, in addition to taking Christa McAuliffe into space under the Teacher in Space program. The latter task resulted in a higher than usual media interest in the mission; the launch and subsequent disaster was viewed live in many schools across the United States.

It was a horrific incident and it was all anyone was talking about. Many students who watched the launch live were traumatized and could not function properly for a long time afterward. The Jewish schoolteacher who had almost been chosen for the mission, was receiving so many phone calls and messages from her family and friends expressing how lucky she was that she had not been on the mission. It clearly saved her life.

The next day, as she was walking down the hall in her school building, one boy who was known to be quite rowdy and mischievous, walked up to her and commented, "I wish you would have been on the Challenger shuttle."

The teacher froze in disbelief. How could anyone say something so evil and horrible to another human being no matter how much the student might hate her? Who thinks this way - let alone a young child? What parent would allow their son to say such malicious words? It was as if this boy wanted her to die or even worse, was threatening her in the future!

Her mind was whirling with thoughts about how to admonish this boy. He needed to be punished - she was sure of that! She just wasn't sure how. Suddenly, the boy looked up at her and explained, "I wish you had been on the space shuttle because you are such a good teacher, that if you were on it, then Hashem would not have let the shuttle explode!"

ואמר אהה ה' אלוקים תנה לא ידעתי דבר כי נרדע אנכי... (וימ' א-ו)

In the first of the "Three (weeks) of Calamities," Hashem tells Yirmiyahu HaNavi: "I appointed you a prophet concerning the nations..." Yirmiyahu replies: "I don't know how to speak, for I am still a boy." Obviously, Yirmiyahu HaNavi was no child at this time, so why did he use such specific language?

R' Meir Leibush Malbim ז"ל explains that in his great humility, Yirmiyahu HaNavi had three reasons for saying what he said. Amazingly, the first reason was because he simply lacked the basic confidence in himself, and he felt there were others greater than himself who should be given such a privilege. The second, being that he felt like a child who does not know how to order his words in the correct

manner, and he did not know how to speak well in front of a gathering. And finally, Yirmiyahu was nervous that the nation would hear his words and become angry with what he says. As a result, they would go after him and kill him.

Chazal note that all three reasons were ones of great humility - a character greatly missing in the pre-Churban era. Yirmiyahu HaNavi was a once-in-a-generation person who served as a role model, but alas Klal Yisroel did not heed the call and the nation continued to suffer.

During this time, self-reflection is important, and it might serve us well to take a cue from the great Yirmiyahu HaNavi who despite his greatness, still saw himself as not worthy of carrying the word of Hashem to the nation.

תורת הצבי על הפטרות
A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAPTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN

ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו ... וצויתיה אתו לעינינו וגו' (כז-הש)

On the words "קח לך", above, Rashi says that Moshe was to tell Yehoshua bin Nun: "אשרך שזכית להנהיג בנו של מוקים" - "Praiseworthy are you that you are meriting to guide Hashem's children." It is clear that here, Hashem was praising the Jewish people. However, in the very next posuk, Rashi says on the words "וצויתיה אותך": "Command him that although the Yidden are 'טרדנים' (troublesome) and 'סרבנים' (obstinate), he must still be tolerant." Would this not seem to be contradicting the earlier flattery of Klal Yisroel? R' Shimon Schwab ז"ל answers that the essence of each Yid, the penimius, is pure and sublime. At times, though, it gets sullied. The job of a true leader is to polish those diamonds, returning their original shine.

The next vort complements Rav Schwab's, as it too brings out the job description of a caring gadol. Hashem told Moshe to place his hand on Yehoshua bin Nun and bentch him. Moshe, though, placed both hands on Yehoshua. Why two? Perhaps we can say a machshava, prefaced with a story. A bochur in the Ponovezh Yeshivah once needed some respite and a break from his daily routine. He thought that a Shabbos away from the yeshivah would do the trick. When he asked R' Gershon Edelstein ז"ל for permission to leave, his answer was, "You can rest in the yeshivah just as well. There's no need to leave the yeshivah." That Erev Shabbos, R' Gershon approached the boy and asked if he would like to join him for a seudas Shabbos. The bochur was thrilled at the opportunity to bask in the Rosh Yeshivah's presence! R' Gershon knew the boy needed a change but as he pushed him away with one hand, refusing his request, he pulled him closer with the other, by offering him a great opportunity. Similarly, Moshe Rabbeinu, the seasoned manhig, was imparting a lesson to Yehoshua bin Nun, the next leader. You need two hands to guide: "שמאל מרחק, ומיין מקרב". It's a delicate balance in chinuch we all must utilize. Yehi ratzon that we enjoy much success with those we are charged with being mechanech, and have unlimited Yiddish nachas from them all.

משל למה הדבר דומה
ותקרבנה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מנשה ... (כז-א)

A maggid (inspirational speaker) once got up to the podium in front of a large crowd and told the following story: There was once a man who drank a "drop too much." This was what he told his wife and friends, but in reality, he was a bonafide drunkard. Eventually, feeling that his life was on the edge, he turned to his family and said, "After I die, make sure not to do the purification process (Taharah) on my body in our house as there are potatoes in the ground (this was before refrigerators in order to keep them fresh). I don't want the potatoes to get ruined!"

There was a hush in the crowd. Everyone looked at each other and thought the same thing: A true drunkard - all he thought about, even on his death bed, was silly potatoes.

Then the maggid said the same story about a great tzaddik.

אלה תעשו לה' במועדיכם ... לעיתים ולמנחתיכם ולנמכתים ולשמיתכם וגו' (כט-לט)

Parshas Pinchos, seemingly out of nowhere, speaks about our glorious Yamim Tovim. And yet, we find ourselves in this dismal time-period known as "בין המצרים" - the "Three Weeks" leading up to Tisha B'av. The Apta Rav ז"ל (Ohev Yisroel) points out that there are 21 days in this time-period which are directly connected to the 21 days of rejoicing mentioned in the parsha: Shabbos, Yom Kippur and Rosh Chodesh is 3; Pesach has 7 days and Sukkos has 8; 2 days of Rosh Hashanah and one day of Shavuuous. The sad days of the המצרים בן are rooted in the 21 days of rejoicing on the Chagim. The posuk (Tehillim 73) states: "אך" - The word "אך" has the gematria of 21. "אך" means "only" - which teaches us that there is "only" goodness - "TOV" - for Klal Yisroel, no matter if it is a time of mourning or a time to rejoice. Even sadness is rooted in joy. This is why Tisha B'av, which is the zenith of the three weeks of sadness, will eventually turn into the greatest "מועד" - the most joyous holiday of all.

This is a crucial lesson for all Jews at all times. We have all experienced times in our lives when we felt completely broken. We could not see a light at the end of the tunnel and did not know where to turn. However, we later realized that Boruch Hashem, there still is and will be many opportunities in life to rejoice. Life continues to move on, bringing upon us many different experiences, some that are distressing and others that fill our hearts with song. The message is that we should never allow the times of sadness to wear us down and lead us to believe that there is no HOPE. The expression: "This too shall pass," should be our motto to remind us, even at our lowest moment, that days of joy will come once again.

For this reason, explains R' Abraham Twerski ז"ל, our holidays are called "Moadim Lsimcha" - holidays FOR joy, rather than holidays OF joy. Our festivals are not only meant to bring us happiness while we experience them; rather, they are great days that stand FOR joy throughout the year and should lift our spirits and inspire us that happy days will come once more.

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOPFMAN ז"ל

מחשבת הלב

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה